

TÄHEKE

NR. 4 1970

JURI JAKOVLEV

Leniniga

PAKANE PAUGUB, KÜLM KÜÜNISTAB
KÄREDALT,
TUULES ON TUHISEV LÕÕM.
LENINI PÕLVEDEL ISTUVAD ÄREVALT
LAPSED JA SILMIS NEIL RÕÕM.
AHJUS LEEK LAIENEB, PUISTATES
SÄDEMEID.
KÄSI HELL SILITAB PEAD.
LENINI NAERATUS SOOJENDAB
SÜDAMEID,
SÕNAD TAL TARGAD JA HEAD.
MÖTTESSE JÄID, MU SÕBER, MIKS
TÄNA SA,
PÄEVAL, MIL KEVAD ON HOOS?

Illustreerinud H. LARETEI

NUKRUTSED VIST, ET LENINIT TÄNADA
EI SAANUD LASTEGA KOOS.

TUULEHOOST KÄRMEMALT RUTTAKSID
SINNA SA —

ÜTLEMATA KÕIK JÄI!

SÕNADEST SOOJADEST, SOOVIDEST
SUURTEST SUL

SÜDA ON ÄÄRENI TÄIS.

KOHISEB KEVAD JA SÜDAMEST
HUULTELE

TÕUSEB LAUL KÕIKIDEL TEIL.

KEVADE KOHINAS, LAPSED, KAS KUULETE,
LENIN TERVITAB TEID!

KÕIKJAL, KUS RAHVAST JA

KODUMAAD TEENID SA —

KOOLIS, TÖÖL, TEGUDEHOOS.

IGAL POOL SAADAB SIND LENIN JA
IKKA ON SINUGA KOOS.

Vladimir Iljitš Lenini vanem õde Anna kirjutas oma venna lapsepõlvest ja koolieast raamatu. Selles Anna meenutab, et

väike Volodja

oli elavaloomuline, terane ja lõbus poiss. Ta armastas kärrikkaid mängu ja siia-sinna joosta. Kuid juba viieaastaselt õppis Volodja lugema. Isa Ilja Uljanov oli rahvakoolide direktor ning talle saadeti kõik äsjailmunud lasteraamatud ja -ajakirjad. Neist raamatutest ja ajakirjadest ei jätnud väike Volodja ühtki lugemata.

Õheksa-aastaselt läks Volodja kooli — Simbirski gümnaasiumi esimesse klassi. Ta oli alati klassi parim õpilane. Igal aastal anti Volodjale klassi lõpetamisel autasu. Selleks olid kiituskiri ning raamatud, millele oli kuldsete tähtedega trükitud: «Kombelisuse ja edu eest.»

Uljanovite perekond 1879. aastal.

Volodja oli andekas ja talle jäid õppetükid kergesti meelde. Ometi oli ta koolitundides väga hoolas ja kuulas õpetajate seletusi tähelepanelikult. Kui Volodja nooremates klassides käis, õppis ta juba tundide ajal õppetükid järgmiseks päevaks selgeks. Kodus ta neid veel ainult kordas. See tõttu lõpetas Volodja koduse õppimise kiiresti. Ta hakkas vallatlema ja nii mõnigi kord segas oma vendi ja õdesid. Isa kontrollis, kas Volodja õppetükke teab. Volodja teadis. Eriti küsis isa ladinakeelseid sõnu. Volodja vastas lodusalt. Volodja oli klassivendadele heaks sõbraks. Kui oli vaja, seletas ta poistele raskeid õppetükke, aitas lahendada arvutusülesandeid, teha kirjandeid ning tõlkida kreeka ja ladina keelt. Õppides gümnaasiumi viimastes klassides, aitas Volodja isegi üht noort tšuvaši rahvusest õpetajat, et see võiks minna ülikooli sisseastumiseksamile.

Lapsed punase kaelarätiga

Kas sina oled mõelnud, et varsti tuleb aeg, kus sa vahetad oktoobrilapse viisnurkse tähekesse pioneerimärgi vastu? Kas sina oled mõelnud, missugune sa peaksid pioneerina olema? Missuguseks saama? Hiljuti käisin ma Tallinna 1. Keskkoolis ja küsisin seda lastelt, kellele oli just seotud kaela punased pioneerirätid.

«Mina tahaksin heaks luurajaks saada,» ütles Olavi Kallaspoolik. «Aga selleks peab väga palju teadma. Mõtlesin, et kõigepealt õpin hästi kompassi tundma. Kes kompassi tunneb, sellel ei ole vaja eksimist karta. Kui rühm matkal on, võin teejuhiks hakata.»

Teised poisid arvasid ka, et luuraja on tore olla. Aga veel arvasid nad, et üksnes kompassi tundmisest on vähe. Peab tugev, osav ja vastupidav olema. «Mina hakkasin ujumistreeningul käima,» ütles Jüri Tibar.

«Mina hakkasin ka ujumistreeningul käima,» ütles Sulev Peitre.

Ja siis nad rääkisid veel, et krooli nad juba natuke oskavad ja seliliujumist ka, aga sukeldumist peab veel harjutama. Ja et alati ei olegi kõige tähtsam, kui puhas ja ilus su ujumisstiil on, vaid see, kas sul on tahtejõudu pingutamiseks.

Tüdrukud olid seda juttu vaikides kuulanud. Nüüd ütles Riina:

«Mina olin raskelt haige. Sporti teha arst ei luba. Kui ma kodus aitan kraamida, pean vaatama, et ma end väga ei pingutaks.»

Nii Riina rääkis, ja meie mõistsime, et tal on suur mure. Kuidas saab tema visa ja tubli olla, kui peab kõiges ette vaatama! Ja ma pidin juba ütleva: «Ära muretse, Riina, sa oled praegugi tubli! Selles, et sa suudad praegu, kui sul on raske, õppimises teistega sammu pidada, on palju visadust ja tublidust.» Aga siis nägin, seda ei ole vaja. Ma nägin Riina rühmakaaslaste nägudelt, et nad ütlevad talle ise kõik. Ja aitavad, kui tarvis.

Peatselt kogunevad Sulev, Laidi, Olavi, Sirje, Liivia, Jüri ja teised Tallinna 1. Keskkooli J. Nikonovi nim. pioneerimaleva uued liikmed Kadriorgu, maleva nimikangelase mälestussamba juurde. Niisugune on traditsioon. Nad annavad seal töötuse armastada oma kodumaad, õppida hästi, jagada rõõme ja olla üksteisele toeks mures. Sellest töötusest kinnipidamine tähendabki pioneer olla.

KATI JA MATI

Matil on pinginaaber. Nagu igal teiselgi koolilapsel. Mati ja pinginaaber on suured sõbrad. Ka see pole uudis. Pinginaabrid saavad ikka hästi läbi. Aga Mati pinginaaber on temale peale selle veel majanaaber ja koridorinaaber. See tähendab juba, et nad on väga-väga suured sõbrad. Et nad on alalõpmata ninapidi koos. Käivad koos kooliteed, jooksevad seltsis poodi piima-leiba ostma, mängivad palli ja «Reisi ümber maailma». Muidugi on nad ka ühes tähekeses. Kui Mati peab albumi jaoks pilte koguma, siis ütleb Kati (tema see naabrite-naaber ongi!), et tahab sedasama teha. Kui aga Kati tähepeo tarvis lipukesti lõikab, siis arvab Mati, et see töö meeldib ka temale. Siis ühel päeval jäi Kati haigeks. Nüüd võib igaüks isegi arvata, kui kurvad nad mõlemad olid. Pealegi oli haigus nii õel, et Mati ei tohtinud Katit vaatamagi minna. Haigus võis külge hakata.

Mati lonkis maja taha aeda. Päike paistis soojasti, teerajad olid juba tahenenud. Kui hea oleks nüüd kahekesi palli loopida... Aga Katit ei ole. Kati peab päevad läbi voodis olema. See on kole paha lugu. Mati teab seda küll. Eks ole temagi haige olnud. Alles sellel talvel. Aga siis võis Kati tema juures olla nii palju kui tahtis. Nõnda läksid voodipäevad üsna ruttu mööda. Katil on need päevad küll hirmus pikad!

Mati pilutas päikese poole silmi. Ja talle tuli meelde see haiguspäev, mil päike tema tuppa vaatas. Tuba oli siis kohe palju rõõmsam. Umbes niisama rõõmus kui Kati külaskäikude ajal. Aga Kati ei näegi tänast päikest! Kati tuppa päike ei paista. Nende pere korter on niimoodi pahasti ehitatud.

Jah, Katil pole päikest ega külalist kumbagi.

Korraga jooksis Mati kähku-kähku majja. Kui ta uuesti aeda tuli, oli tal käes väike peegel. Ta seadis peegli poolviltu päikese poole. Otsekohe hüppas majaseinale rõõmus päikeselaik. Mati kallutas peeglit. Lõbus päikeselaik jooksis sõnakuulelikult mööda majaseina üles. Peatus Kati akna all ja hüppas siis läbi klaasi tuppa.

Enam Mati päikeselaiku ei näinud. Aga ta teadis, et see on nüüd Kati toas. Keksib Kati voodi kohal seinal lõbusasti sinna-tänna. Keksib ja keksib ja hüppab ja kargab ja teeb Kati näo naeruseks. Kui lapse nägu juba naeruseks läheb, siis on haigusel minek käes. Nii ütleb ikka Mati isa.

Kaua-kaua seisis Mati maja nurga kohal ja saatis päikest Kati tuppa. Seisis niikaua, kuni päike aedade taha vajus.

Kui Mati oli õhtul voodisse pugenud, hakkas ta soovima:

«Päike! Päike! Paista homme ka! Paista homme ka! Kati pärast! Kati pärast!»

Soovis, soovis, kuni jäi selle sooviga magama.

Ja suur päike ei saanud teisiti, kui pidi väikese Mati soovi kuulda võtma. Kati pärast. Ja Mati pärast. Nende suure sõpruse pärast.

OLIVIA SAAR

MEIE TÄNAV

**KAS TE TEATE, KUS MA ELAN!
TÄNAV ON MEIL UUS JA LAI.
ALLES ÜLE-ÜLEEILE
VEEL ÜKS MAJA VALMIS SAJ.**

**MITU KORRUST UUEL MAJAL,
LIFT SEAL ÜLES-ALLA KÄIB.
NÄE, JUST PRAEGU MAJA ETTE
MÕÖBLIKOOREM SEISMA JÄI!**

**KES SEALT TULEB! POISS VÕI TÜDRUK!
OLEKS POISS! ÜKS ÕIGE MEES!
HOOPIS TÜDRUK, TUKAD TURRIS,
SEISAB UUE MAJA EES.**

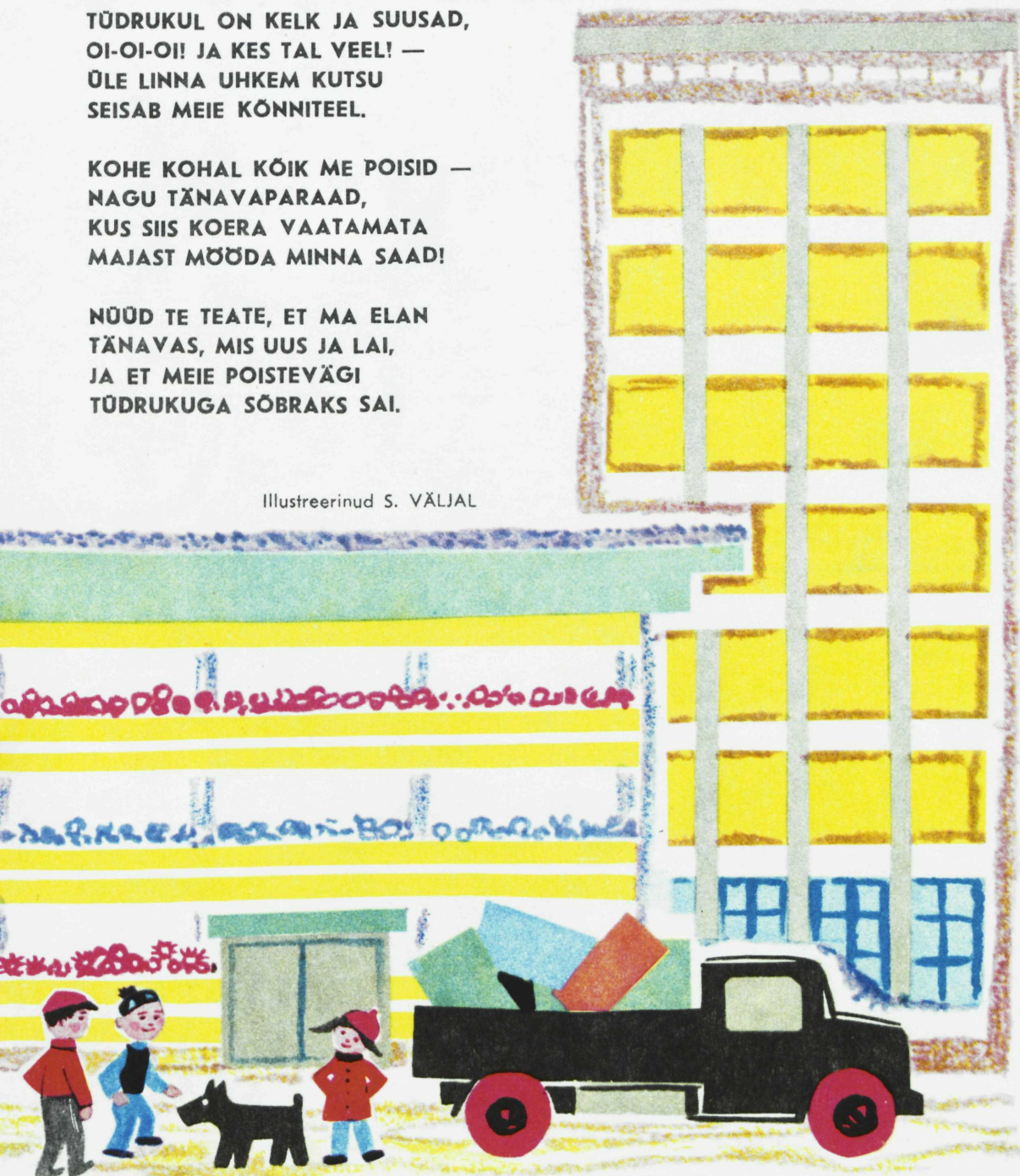

TÜDRUKUL ON KELK JA SUUSAD,
OI-OI-OI! JA KES TAL VEEL! —
ÜLE LINNA UHKEM KUTSU
SEISAB MEIE KÖNNITEEL.

KOHE KOHAL KÕIK ME POISID —
NAGU TÄNAVAPARAAD,
KUS SIIS KOERA VAATAMATA
MAJAST MÕÖDA MINNA SAAD!

NÜÜD TE TEATE, ET MA ELAN
TÄNAVAS, MIS UUS JA LAI,
JA ET MEIE POISTEVÄGI
TÜDRUKUGA SÕBRAKS SAI.

Illustreerinud S. VÄLJAL

ELAR KUUS

TÄNA JA HOMME

Kord rännanud Täna mööda pikka teed, raske komps turjal. Et ka päike palavalt paistnud, arutanud ta, kuidas hõlpsamini edasi saada. Seal silmanud ta Hommet enda ees marssimas, samuti kandamiga. Ja Tänaval kohe plaan peetud. Ta võtnud kuuegi seljast, pistnud kompsu. Kompsu aga riputanud salamisi Homme kukile. «Kuhu oma pambu panid?» imestanud Homme. «Sokutasin narrikese nuki otsa,» pilganud Täna. «Kus see narrike sul on?» pärinud Homme ja tahtnud ümber vaadata. Ent pilkaja pistnud kogu ni pragama:

«Mine, mine, ära ribele! Ega Homme tohi Tänaale jalgu jääda.»

Homme mõistnud kaaslaste tempu, kuid tal polnud mahti vaielda. Astunud ees kahekordse koormaga. Täna lonkinud järele, käed püksitaskus, vileviisikesed suus.

Järsku käinud hirmus raksatus, löönud välku ja sadanud rahet.

«Hõi, kulla semu,» hüüdnud Täna, «mul on kuube vaja! Anna mu komps.»

«See on narrikese nuki otsas.»

«Ei, ta on sinu kukil. Pea kinni!»

«Ma ei tohi ju sulle jalgu jääda.» Ja Homme liipanud seda kärmemini, et kannul teise sammu madinat kuulnud, endal kahe pambu all kuiv ja soe. Täna, külmast kookus, küll tõinanud ja painanud — ei see enam aidanud. Hommet ta iialgi kätte ei saanud.

Tollest päevast peale teavad ka inimesed, et ei maksa tänast koormat homse selga visata.

Tähed

TULETÄPID TAEVATÄHED,
KEVADTÄPID LILLETÄHED,
TARGAD TÄPID TRÜKITÄHED —
KUHU LÄHED,
KÕIKJAL TÄHED.

MINAGI SAIN TÄNA TÄHE,
TILLUKESE PUNATÄHE,
TÄHELAPSE OMA TÄHE.
RÕÖMU SELLEST POLNUD VÄHE.
PISTIN TÄHE PLUUSIRINDA,
SEALT NÜÜD RÕÖMSALT
PIILUB MIND TA.
VAATAB VASAKULT, SÜDAME POOLT.

Mis on hea

SOSISTAB KÕRVA MULLE MU TÄHEKE:
«KUULA, OKTOOBRIILAPS,
KUULA MIND VÄHEKE,
MEELES PEA,

MIS ON HEA!

HEA, ET LAPSEL
ON PUHTAD PEOD,
SELGED SILMAD
JA AUSAD TEOD.
HEA, ET TA SOOJA
SÜDANT VAJAB,
SÕPRA ET AITAB
ÕIGEL AJAL.
HEA, ET TA TÕE EEST
PEITU EI POE.
MUU SIIS EI LOE.»

OKTOOBRIILAPS

KOMANDÖR

MEISTRIMEES

RAAMATUSÖBER

Kindlasti olete te pioneeride pluusikäisel märganud ilusaid kirevaid märke. Need on instruktorimärgid. Niisuguseid märke kannavad pioneerid, kes mõnel alal on palju teadmisi kogunud. Nüüd on oktoobrilastel ka ilusad kirevad märgid. Nemad kannavad neid märke rinnas. Oktoobrilastel ei ole märgi saamiseks erilisi teadmisi vaja koguda. Ühel päeval tähekesujuht lihtsalt ütleb: «Sina, Jüri, hakkad nüüd loodusesõbraks!» või: «Sina, Anne, ole nüüd mängujuht.» See siis tähendab, et kuu aega hoolitseb Jüri lilledest, mis klassi kaunistavad. Aga Anne algatab mängu, kui tähekesel on koondus. Kuu aja pärast ametid vahetatakse. Ja märgid muidugi ka. Koguni tähekesse komandöriks on järeleööda kõik lapsed. Koos nende ametimärkidega tehti ka korrapidajale märk. Ainult et korrapidaja märki ei anta kellegi kuuks ajaks. Korrapidaja ollakse tavaliselt üks päev.

SANITAR

MÄNGUJUHT

KORRAPIDAJA

SPORDISÖBER

LOODUSESÖBER

AMETIMÄRGIGA

Illustreerinud H. SAMPU

Indreku imelik muinasjutt

Oli tore. Ja lõbus. Ja huvitav.

Sest Madis korraldas klassikaaslastele muinasjutukoonduse. Igaüks tõi oma kõige armsama muinasjuturaamatu kaasa. Ja luges sealt ette.

Aili luges Kaval-Antsust ja Varapaganast.

Reet luges Suurest Peetrist ja Väikesest Peetrist.

Mart luges Buratinost.

Aga Indrek luges Punamütsikesest.

Luges sellest, kuidas Punamütsike vanaemale külla läks ja teel kurja halli hunti kohtas. Kuidas Punamütsike metsa lilli korjama jäi ning hunt sel ajal vanaema alla neelas. Ja kuidas hunt ka Punamütsikese alla neelas. Kuidas hunt siis magama heitis. Ja kuidas ta ärgates kaevule jooma läks. Ja laulis, et söi ära seitse kitsekest...

«Siin on midagi viltu,» ütles Madis ruttu. «Näita õige oma raamatut!» Indrek näitas.

See oli hiirekõrvus kaantega raamat. Aga lehed olid raamatus päris lahti tulnud.

«Sul ju siin ühe muinasjutu algus ja teise lõpp!» ütles Madis, kui ta Indreku raamatut uurinud oli.

«Võib olla,» arvas Indrek. «Ema eile õhtul luges neid. Eks ta ajanud raamatutel lehed segi!»

Seda ei uskunud küll keegi. Kõik vaatasid nüüd oma raamatud üle. Nii mõnelgi kippusid lehed raamatutes lipendama ja hiirekõrvu minema.

Järgmisel päeval viis Madis tähelapsed kooli raamatukogusse. Raamatukogu-tädi tunneb Madist hästi. Sest Madis on oktoobrilaps. Ja kannab rinnas raamatusõbra märki.

Nüüd nad siis aitasidki kahekesi kõigil oma raamatud korda teha.

Ainult Indreku raamatust ei saanud asja. Sest... Aga seda tead sa ehk isegi.

ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud
V. KOTKAS

JALGRATAS

RAIMO MÄNNIS

Mati tegi parajasti matemaatika ülesandeid, kui Tarmo sisse jooksis:

«Tead uudist!?»

«Tunnen ma su uudiseid. Kas jälle kaks varblast kaklevad?» jäi vend rahulikuks.

«Seekord on, ausõna, uudis. Hea uudis!» sa-lapäratses väikevend.

«Lase siis tulla! Näed ju, et mul on kiire.

Ega ma mõni koolieelik ole, et muudkui jooksen ringi ja otsin uudiseid.»

«Ema jalgratas läks katki!» pahvatas nüüd Tarmo välja.

Mati sullepea jäi seisma. Pikkamisi kerkis poiss laua tagant püsti.

«Ega sa luiska?»

«Ei luiska! Vändad käivad ringi, aga edasi ei lähe.»

Ema istus väsinud näoga toolil ja kiskus poriseid säarikuid jalast.

«Kas tohib, me remondime su ratta ära? Remondime, jah?» palusid poisid teineteise võidu.

«Ei tohil!» laksatas ema tüdinult vastu lauda.

«Aitab mulle teie remontimistest! Ja kust te osi saate? Isale olen ammu rääkinud — ei too. Või võtate seinakella seest, mille te ükskord ära remontisite? Minge juba!»

«Meie firmal pole autoriteeti,» ütles Mati tuseselt matemaatika taha istudes.

Aga jalgratas tal meelest ei läinud. Nähes ema lauda poole minevat, ruttas ta kuuri, kus jalgratas seisis. Tarmo piilus ukse vahelt, et ema tulekust märku anda. Mitu korda käidi kuuri vahet. Viiliti midagi salaja köögis. Kopsiti ja sosistati.

Kui isa öhtul töölt tuli, küsis ema kuidagi solvunult:

«Oled sa mu rattale laagrid ära ostnud?»

«Ah õigus, need laagrid... Eks ma osta,» vastas isa.

«Eks ma osta! Täna tulin töölt juba jala. Mis mina palun, see sul kunagi meeles ei seisa,» hädaldas ema.

«Mis sa nüüd, memmeke...! Kohe teen korda. Pole meeldivamat tegevust kui oma naise jalgratta parandamine,» püüdis isa naljatada.

Poisid vahetasid kokkunenult pilke. Mis nüüd saab? Isa tahab ise remontida.

Pärast öhtusööki võttiski isa oma mutrivõtmed, mida keegi puutada ei tohi. Läks kuuri. Takseeris ratasist siit ja sealt, aga ei suutnud sellel mingit viga leida.

HELJO MÄND

Ei kunagi

MIKS KAJA EI EKSI KUNAGI!

MIKS MAJA EI KEKSI KUNAGI!

MIKS KUU EI KUKU KUNAGI!

MIKS TUUL EI TUKU KUNAGI!

MIKS KALA EI RÄÄGI KUNAGI!

MIKS KANA EI MÄÄGI KUNAGI!

MIKS TALLED EI URISE KUNAGI!

MIKS MALLE EI NURISE KUNAGI!

MA TEAN, MIKS MALLE EI VIRISE,

MA TEAN, MIKS MALLE EI PIRISE,

TA ON HEA,

NAGU ÜKS LAPS

OLEMA PEAB.

«Siit oli katki,» näitas viimaks Mati, ise süüdlaslikult maha vahtides.

«Oli? Kuidas ta siis korda läks?» imestas isa. «Me kogemata...» võttis Tarmo vennal käest kinni.

«Kui kogemata, siis võib andeks anda,» puhkes isa naerma.

«Kas tegid korda?» küsis ema toas.

«Ei,» vastas isa.

Ema nägu läks pilve.

«Aga korras on ta siiski,» lohutas nüüd isa.

«Ega ma ainus mees majas ole. Aeg on ju edasi läinud sellest seinakella-ajast. Pange, poisid, need mutrivõtmed sahtlisse tagasi! Ja alati pange tagasi!»

KAKSKÜMMEND NELI SOKKI JA KINGA

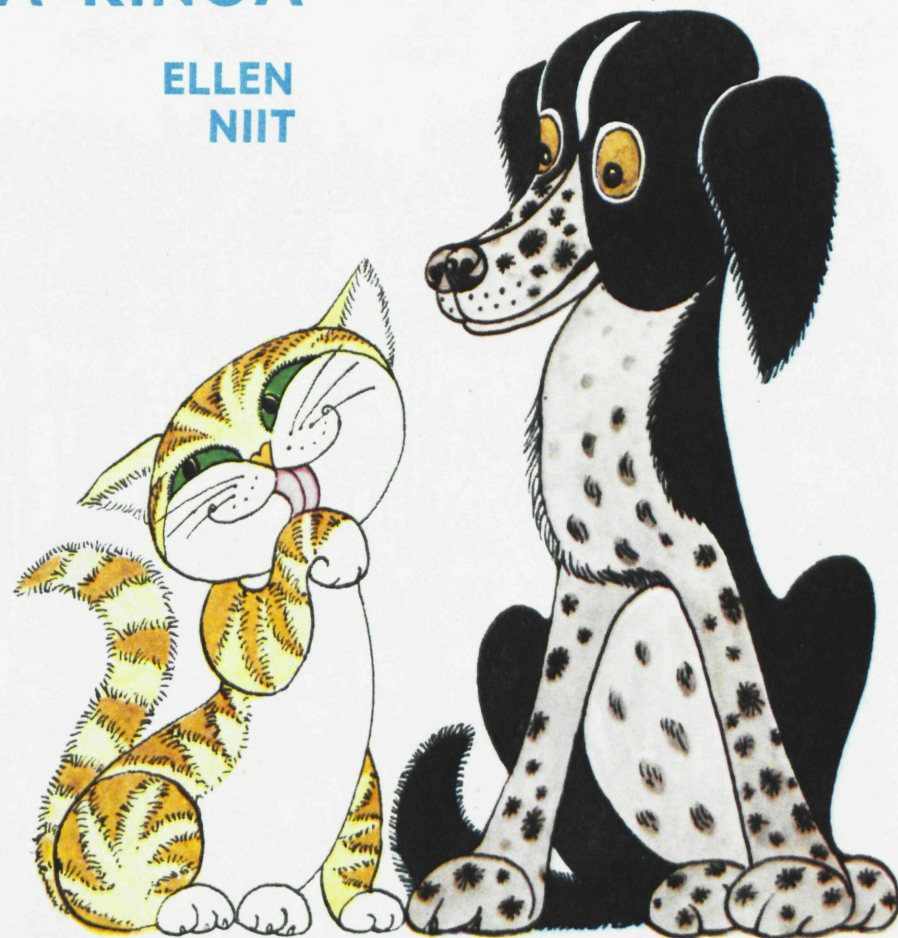
TRIINU PESI EILE ÕHTUL SOKKE – ISALE KOLM PAARI, TAAVILE KAKS PAARI, TEE-
DULE ÜHE PAARI. KOKKU KAKSTEISTKÜM-
MEND SOKKI.

TAAVI JÄLLE VIKSIS EILE ÕHTUL KINGI –
MEMMELE KOLM PAARI, EMMELE KAKS
PAARI JA TRIINULE ÜHE PAARI. KOKKU
KAKSTEISTKÜMMEND KINGA.

„HEA, ET KIISU TÄNA OMA SOKKE ISE
PESI,” ÜTLES TRIINU. „MUIDU EI MAHUKS
SOKID NÖÖRI PEALE ÄRA.”

„TORE, ET KUTSU TÄNA OMA KINGI ISE
PUHASTAS,” ÜTLES TAAVI. „KUST MA
TALLE MUIDU KIRJUT KINGAKREEMI OLEK-
SIN SAANUD?”

ELLEN
NIIT

Illustreerinud V. HURT

TEEME LAHTI POSTI- PAUNA!

Leninile

Kevad meile tuli taas,
puistas lilli sinna-siia,
sest et Leninile meie maa
neid sünnipäevaks tahab viia.

TIINA HUSSAR,
Tartu 2. Keskkooli
II b klassi õpilane

Sünnipäevaks

On saabumas Lenini sajas sünnipäev. Me tegime sel
puhul suure seinalehe. Meie seinalehele on kirjuta-
tud:

«Ustavad Lenini õpetusele»

ja

«Õppida, õppida, õppida!»

Nii me otsustasimegi klassiga, et keegi ei jää klas-
sikursust kordama. Lenini sünnipäeval saame meie
kõik pioneerideks.

ANU AASLAID, KERSTI MUST, GERDA RAUD,
Tallinna 44. Keskkooli III b klassi õpilased

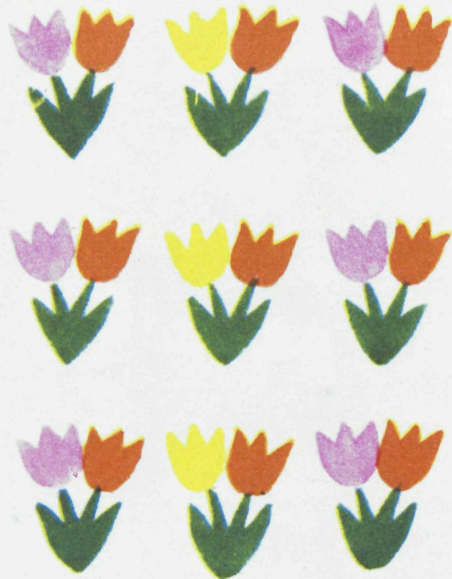
Huvitav koondus

Eile oli meie kooli kolmandate klasside oktoobrilas-
tel koondus. Toimus maastikumäng, kus tuli lahenda
mitmeid ülesandeid, mis olid seotud V. I. Le-
nini elu ja tegevusega. Pidime tundma ka teemärke.
Matemaatikat ning lauluoskustki läks tarvis. Kui kõik
ülesanded olid lahendatud ja teemärkide abil lõpp-
punkt leitud, saime lipu, mis tuli algpunkti viia. Kõi-
ge kiiremaks osutus III c klass.

Küll oli tore mängida seda maastikumängu!

INDREK LOONURM,
A. Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkooli
III b klassi õpilane

«Ma olin Moskvast» — joonistanud 10-aastane LAIMA
SIRUNAITE Tallinna 46. Keskkoolist.

Joonistanud S. VÄLJAL

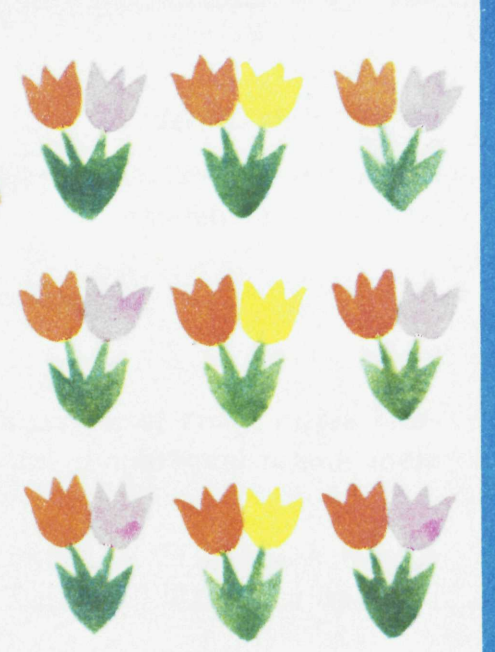
SOPRUS- RINGIS

Lõika need Nõukogudemaa rahvariietes nukud viiekau-
pa välja ja liimi kätest kok-
ku sõprusringiks.

Jalgade küljes olevad val-
ged ribad murra tagasi ja
kleebi need paksemale pa-
berist või papist alusele.

Lillekimbud pane kätte (na-
gu näed järgmise lehekülje
joonistusel).

Lilled

Tulevad Milled
 ja tulevad Sassiid.
 Tähelapsed
 tulevad klassi.

Rinnas neil, rinnas neil
 tähe säraga
 eredad märgid
 on õitena säramas.

Kogu klass
 nagu õitsema puhkes.
 Kusagil pole
 lilled nii uhked.

Lapsed need lilled
 me kodumaal suurel.
 Lenini lipu all
 sirguvad suureks.

Kingitus

Kasvatan peenral
 punase nelgi.
 Päikesekiir
 tema lehtedel helgib:
 Homme on pidupäev,
 heleda õie
 Leninile
 me kinkida võime.

Tõlkinud HELGI MULLER

